

mmosty

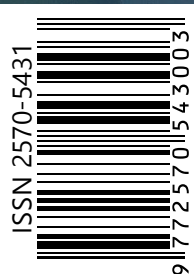
Královéhradecké diecéze Církve československé husitské
ročník 2 | číslo 2 | červen 2018

Prožíváme vše spolu | **3**
rozhovor

Chvilé nad kronikou | **6**
sounáležitosti mezi lidmi v Machově

Kukačka... Přesto zůstal člověkem | **9**
představení o lásce a hledání víry

Obsah

- rozhovor
3 PROŽÍVÁME VŠE SPOLU
- sounáležitost mezi lidmi
 v Machově
6 CHVÍLE NAD KRONIKOU
- z historie
7 HUS ZAPALUJE SVÍČKU,
 LUTHER DRŽÍ POCHODĚŇ
- 8** PROSÍM,
 ABYSTE SE MILOVALI
- představení o lásce
 a hledání víry
9 KUKAČKA... PŘESTO ZŮSTAL
 ČLOVĚKEM
- povinná dávka poezie
9 DÍKY
 NOVÁ DOBA
- opět po roce
10 POZVÁNÍ NA DIECÉZNÍ DEN
 DO ČESKÉ SKALICE
- z dění v diecézi
10 MIMOŘÁDNÝ BŘEZNOVÝ
 TÝDEN
- osobnost naší diecéze
11 MÍT OTEVŘENO DO NEBE
- z řadů ČČSH
12 JAK SE STÁT HUSITOU
- Anketa
13 MOJE SVĚDECTVÍ
- z dění v diecézi
14 CO SE UDÁLO
- kalendárium
15 NĚKTERÁ SETKÁNÍ
 V KRÁLOVÉHRADECKÉ
 DIECÉZI

Slovo úvodem

Výzva k naději

Proto křesťane! Měj naději živou; neboť tu když máš, nouze a pohanění tě opustí, v dobrém budeš posílen, k Bohu pozdvižen a do blahoslavenství budeš uveden, což je dovršením naděje nejposlednější.

Mistr Jan Hus, Provázek třípramenný

Milý čtenáři Mostů,

posouváme se v čase, blíží se léto, mají přijít prázdniny i dny červencových svátků, a proto propojujícím tématem čtvrtletníku naší diecéze je mohutná postava dějin i dané přítomnosti Mistr Jan Hus. Budete si ale moci na těchto stránkách přečíst i svědectví života našich současníků, kteří uchopili svou životní cestu jako službu a spojili ji s Církví československou husitskou. Na letošním diecézním shromáždění jsme vyhlásili další Osobnosti naší církve a v rozhovoru Vám tedy nyní přibližujeme naše oceněné: Jaroslavu a Václava Böhmovy a díky zastavení nad kronikou náboženské obce v Machově také můžete blíže poznat sestru Libuši Šrůtkovou. Dále se budete moci začíst do básní našich duchovních, anebo se dozvědět o divadelním představení, jež vychází ze života bratra faráře Ervína Kukuczky. Najdete zde ještě i další čtivo a podněty, jako je anketa dětí, které chodí na náboženství. Vzpomeneme na bratra faráře Františka Kuchtu, náš Pán si jej k sobě povolal letos v březnu. Především doufám, že zde naleznete sami pro sebe důvod k živé naději. Prožíváme rok 2018, dny, které jsme nazvali rokem Naděje. Téma naděje dáváme úmyslně do popředí, abychom se soustředili a pociťovali pramen naděje naší víry. Mistr Jan Hus ve své postile o lidském údělu napsal: „Jednou nahoru a jednou dolů. Někdy je člověk povýšen a jindy zase ponížen. Proto je třeba být zakotven v pevné naději.“ Přeji Vám všem povzbudivé čtení a pevnost zakotvení v naději.

Váš biskup Pavel

Nebeský Otče, poznali jsme, že naše vzlety i pády života potřebují ukotvit. Proto i prosíme, posiluj nás nadějí, ať se vše dočasné v nás a kolem nás překrývá Tvou milostí. Amen

Prožíváme vše spolu

Mgr. Jaroslava Böhmová (*27. října 1940), po ukončení jedenáctileté školy v Jilemnici studovala na filosoficko-historické fakultě, poté přestoupila na Husovu československou bohosloveckou fakultu v Praze a v roce 1964 zde ukončila vysokoškolské vzdělání. Kněžské svěcení přijala v Machově, jako farářka byla ustanovena v náboženských obcích v Machově, Rožďalovicích a Dobrušce.

Mgr. Václav Böhm (*18. srpna 1942), po ukončení jedenáctileté školy v Českých Budějovicích vystudoval Husovu československou bohosloveckou fakultu v Praze, v roce 1963 byl vysvěcen na kněze v Praze-Nuslích. Po vojenské službě byl ustanoven farářem v náboženských obcích v Bakově nad Jizerou, v Novém Městě nad Metují, v Broumově, Úpici, v České Skalici. V letech 1977–2013 byl vikářem náchodského vikariátu.

Vím, že pocházíte ze sborů v Českých Budějovicích a z Jilemnice, přesto – jak se Vaše rodiny dostaly k naší církvi?

Václav: Já nejsem rozený 'Budějčák'. Dostal jsem se tam před nástupem do základní školy, ale narodil jsem se v Brně. Otec byl inženýr, důstojník, profesor na průmyslovce a po válce se

vrátil na působiště do Prahy, kde pracoval ve vojenském technickém ústavu. Zemřel, když mi bylo pět let. Při likvidaci pyrotechniky v Milovicích ho roztrhala mina.

Matka se pak vrátila domů do Budějovic, kde žila mamčinina sestra – vdova po zavražděném v koncentračním táboře. Teta byla učitelka náboženství, studující žena v naší církvi. A právě přes ní jsem se do Československé církve v roce 1946 dostal a prošel celou církevní výchovou od Broučků až po mládež. Tehdy do budějovické náboženské obce patřily celé Jižní Čechy, a měla asi 6 farářů. Taková tedy byla moje cesta.

Jaroslava: Já jsem se do naší církve dostala přes tatínka, u něhož všichni z rodiny a z vesnice byli Čechoslováci. Byla to vesnička Pamětník u Chlumce nad Cidlinou a od katolíků přešla skoro celá vesnice. Já jsem křtěná v nemocnici hned po narození, to bylo tehdy běžné. Když mi byly necelé čtyři roky, tatínek zemřel na rakovinu. S maminkou jsme pak pravidelně chodili na bohoslužby v Jilemnici. Nebyl tam žádný sbor, a tak

Václav Böhm v první třídě.

mosty

Královéhradecké diecéze CČSH

Čtvrtletník

2/2018

Ročník II

Registrace

MK ČR E 22824
ISSN 2570-5431

Vydává

Královéhradecká diecéze
Církve československé husitské,
Hradec Králové.

Číslo a den vydání:

2/1. 6. 2018

Kontaktní adresa

Královéhradecká diecéze CČSH
Ambrožova 728/3
Hradec Králové 500 02
IČ: 62695720
dieceze.hradec@ccsh.cz
tel.: 778 520 955
<http://www.ccshhk.cz/>

Redakční rada

Mgr. Jana Wienerová
Mgr. Kateřina Havelková
Štěpán Klásek
Mgr. Lada Kocourková
Mgr. Miroslava Mlýnková
Mgr. Pavel Pechanec
Mgr. Jana Pechancová
Mgr. Vladislav Pek
Mgr. David Smetana
Aleš Toman

Grafická úprava

Jaroslav Pavliš

Foto na obálce

Jana Kejzlarová

Odpovědná redaktorka

Mgr. Jana Pechancová

Tisk

Tiskárna H.R.G. Litomyšl

Podpořeno z Fondu rozvoje
Královéhradecké diecéze CČSH

Duchovní péče o děti s Jaroslavou Böhmovou.

jsme se scházeli v gymnáziu v jedné třídě, pak v pronajaté vile s přístavbou, ve které se konaly bohoslužby. Potom nás vyhodili komunisti, a tak jsme se zase scházeli v gymnáziu, v různých třídách, které nám přidělovali. Později si evangelická církev postavila sborový dům a přicházeli jsme na naše bohoslužby tam. Také já jsem odmala chodila do Broučků.

Byla jste hodně spjatá s jilemnickou obcí?

Ano, chodily jsme s maminkou opravdu každou neděli, při bohoslužbách jsem hrála na harmonium, dokonce, i když jsem studovala v Praze, tak jsem v Jilemnici pravidelně hrávala. Moje maminka byla předsedkyně rady starších, a tak jsem s ní jako malá jezdila na diecézní shromáždění.

Tam asi nebývalo mnoho dětí?

Ne, byla jsem výjimkou.

Vaše maminky to obě měly těžké.

Ano, bylo to velice těžké. Dodnes se velice skláním před oběma, co zvládly, a nedokážu si představit, jak bychom to zvládli my, kdybychom měli stejný úkol.

Jak jste se rozhodovali pro službu?

Na náboženství nás chodilo opravdu hodně, polovina nás, polovina katolíků.

To je opravdu hodně. Myslela jsem, že byl na lidi vyvíjen tlak?

Jaroslava: Tlak byl až potom.

Václav: V Budějovicích bylo pět skupinek. Když jsem šel v šestnácti na fakultu, bylo nás zhruba třicet šestnáctiletých – tenkrát to byla újma, že je nás tak málo. Dříve jich bylo mnohem víc. To, co církev zažívala předtím, třeba za války, byla soudržnost. My jsme už tenkrát cítili výjimečnost, že je nás málo a že se z církve stává něco, co není žádoucí. Na okraji běžného života.

Co vás drželo, že jste zůstali a neodešli?

Jaroslava: Bylo to domácí prostředí, kam jsme chodili rádi. Vzpomínám si na pozdějšího bratra biskupa Fialku, ke kterému všichni chtěli chodit. Byli jsme v církvi zapojení. Brigády v Železné Rudě. Moje první cesty ve čtrnácti letech byly na setkání v Nové Vsi u Jablonce nad Nisou. Nikdy jsem sám tak daleko nejel. Člověk v tom soustavně rostl. Má tetička Božena Fousková, která pak odešla do Prahy a působila tam, mne vedla a stála za mnou.

Vždy se mi na Vás líbilo, že v době normalizace jste se učil němčinu, přitom nebylo jisté, že ji uplatníte. Co Vás k tomu studiu vedlo?

Václav: To jsem se učil v době, kdy jsem zjišťoval, že ji potřebuju. Učil jsem se ji už na škole, ale nikdy jsem se ji učit nechtěl. Němčina ze zřejmých důvodů nebyla oblíbená.

Potom přišla doba, kdy na diecézi bylo ROH a pořádaly se zájezdy do NDR. Jezdilo se do prostředí naší partnerské církve v Anhaltu. Němci si nás rozebrali a ubytovali v rodinách. To víte, člověk byl nucen nějak konverzovat. Paní, u níž jsme bydleli, nám kolegiálně nabídla, že

Václav Böhme na HBF Praha 1961.

se bude učit česky a psát nám dopisy v češtině a my to samé v němčině.

Na začátku 90. let jste se stal členem prezidia Evropského fóra křesťanských mužů. Jak se to stalo?

Do NDR jezdil málokdo. Ten, kdo uměl řeč, chtěl do "jiného" Německa a NDR na mne takřka-jíc zbylo. Když se Německa spojila, byli v prezidiu Evropského fóra křesťanských mužů dva zástupci. Odstupující zástupce z bývalého NDR mne doporučil jako kandidáta.

Bylo to jistě mimořádné.

Otevřel se mi svět, jezdil jsem na konference např. do Finska, Švédska....

Nebylo to pro mne lehké, byl jsem farář malého městečka, a najednou toto.

Kdy jste se vlastně poprvé dostal do zahraničí?

No právě, s manželkou jsme se mohli společně vyjet až ve čtyřiceti letech.

Byla to velká změna mezi cestami do NDR a do západní Evropy?

Jistě. Nejvíce to člověk pociťoval v běžných věcech. Když jsem jel do NDR, byl jsem zvyklý dát domů vědět, že je vše v pořádku. Telefonovalo se přes spojení v Berlíně. Nebylo dobré a trvalo to dlouho, takže jsem radši poslal telegram. Když jsem pak to samé chtěl udělat v prosinci 1989 z Londýna, po velkém dobrodružství se zjistilo, že už tam ani telegraf nemají. Až se zarážející prostotou se mě zeptali, proč zkrátka nezavolám. Zavola jsem a spojení bylo tak dobré, že se mne manželka zeptala: "Ty jsi ještě neodletěl?" Zato, když jsem už byl zpět a volal jsem z Ruzyně, znělo to jak ze Severního pólu.

Svět se hodně změnil a s Evropou jsme v jednom uskupení.

Ano, seznamování se světem se dnes bere jako samozřejmost. A je to dobře.

Jaké byly Vaše první náboženské obce?

Jaroslava: Byl to Machov. Šla jsem tam ještě svobodná, manžel

byl na vojně a bylo to něco nesku-tečného. Pohádka. Lidé se nebáli být v církvi. Říkali, že je z práce nevyhodí, protože jsou dělníci a režim je potřebuje. Učila jsem děti ve škole náboženství. To v tu dobu nebylo zvykem. Biblické byly na dvou místech ves-nice, vždy v rodinách. Na každé setkání chodilo deset až patnáct lidí. Když skončily bohoslužby, velká část tam zůstala a rozebírala se mnou kázání. Cítila jsem úžasný zájem, kázání poslouchali a přemýšleli o tom.

V Machově jste byla první žena farářka.

Bylo krásné, že se to tam vůbec neřešilo.

Pak přišly, tuším, Rožďalovice?

To byl šok. Manžel se vrátil z vojny a během týdne jsme měli svatbu. Tehdejší krajský církevní tajemník nechtěl, aby v jednom kraji sloužily manželské dvojice. Václav by nedostal souhlas. Přesunuli jsme se tedy, já sloužila v Rožďalovicích a manžel v Bakově ve středočeském kraji.

To není zrovna blízko od sebe.

Václav: Je to 50 km. Do toho jsem

ještě administroval Kněžmost. Nacestovali jsme se opravdu hodně, v mrazu, v dešti.... Manželka jezdila do svých diaspor-ních bohoslužebných středisek na kole.... A pak se naskytl možnost jít do Nového Města nad Metují a do Dobrušky.

V Novém Městě nebyla situace jednoduchá, mnohým se tam moc nechtělo.

Nevěděli jsme, do čeho jdeme. Rovina nám neseděla. Já byl z Jižních Čech, Jára z Krkonoš a vzdálenost mezi Novým Městem a Dobruškou...? Ano, nebylo to lehké, ale pro nás to byla mimořádná životní šance. Na obě obce a lidi v nich vzpomínáme s láskou.

Prožili jste spolu celý život, pokud se nemýlím, seznámili jste se při studiích?

Jaroslava: Ano, studovali jsme v jednom ročníku. Letos spolu budeme 53 let, celou dobu stojíme jeden za druhým, bojíme se o sebe, prožíváme vše spolu. Je to velký dar. Dar od Pána Boha.

Děkuji za rozhovor.

ERIKA OUBRECHTOVÁ

Chvilé nad kronikou

Otvíráte někdy kroniku vaší náboženské obce? Vystavíte ji třeba při výročí sboru nebo při Noci kostelů zvědavým očím? Nebo jste se ještě neodhodlali k takové výpravě do minulosti? Doporučuji vám takové dobrodružství. Pokud byla kronika vedena pečlivě, obráží se v ní značná část století,

Libuše Šrůtková

jež za chvíli naše církve oslaví. Narazíte přitom na spoustu jmen jednotlivců i celých rodin, často i z vaší přízně, zjistíte, jak dramatický byl začátek obce, co peněz i úsilí stála stavba sboru a mnoho dalšího...

Před časem jsme se takhle sešly na kus řeči nad kronikou machovské náboženské obce se sestrou Libuší Šrůtkovou. Obracely jsme ty vzácné stránky a prohlížely dávné fotografie, ale nakonec bylo nejzajímavější její vlastní vyprávění. Dalo by se říci, že ona sama už dávno je takovou živoucí kronikou, vždyť byste těžko hledali někoho, koho by neznala, a v radě starších je už přes šedesát let!

„Vaše domácnost vždycky tak trochu nahrazovala faru, kterou Machov nemá. Co se u vás všechno konalo či koná?“
„Všecko se vodbejvalo u nás.

Konaly se tu i biblický hodiny – ještě u babičky Kubečkové. To se snesly všechny židle v domě. Umělo se tu sejít na pětadvacet lidí,“ vzpomínala sestra Šrůtková. Později, po babiččině smrti, se tato setkání přestěhovala jen přes předsín ke Šrůtkům; lidi tak chodili pořád do jednoho stavení. **„Vy už jste se vlastně do církve narodila. Co zůstává ve vašich vzpomínkách?“** *„Naše rodina je v církvi od počátku – to začalo ve 20. roce, všichni naši byli katolíci, tak přestoupili, my už jsme byli pokřtěný u nás, děti naše taky, vnoučata taky... Vzpomínám, jak nás babička vodila: Chaso ustávejte, jdeme do kostela! A šlo se. A pěšky.“* Ano, i sestra Šrůtková sama vedla svá vnoučata podobně. Tihle mladí však dnes se svými vlastními dětmi přijíždějí už jen na návštěvu. A zájem o sbor, v němž kdysi vyrostli, je v současnosti zavalen jinými věcmi. Věřme, že duchovní život se v nich po určitých životních zkušenostech znovu rozproudí. Člověk, který má na co se rozpomenout, už zná a snadněji najde cestu.

Ale teď už otvíráme kroniku, která pod Šrůtkovic střechou přebývá od smrti předchozího kronikáře, bratra Václava Špuláka. Najdeme tu jména duchovních, kteří v Machově působili: zakladatele náboženské obce – patera Jindřicha Hulínského (1893-1942), pak faráře Josefa Kořínka – a tu stojí zapsáno jeho písmem,

že 15. září 1924 byla náboženská obec schválena. Roku 1929 byl postaven nový sbor a zasloužil se o to „stavitel chrámů“ farář Bohumil Dlattla.

Ještě víc než na jiných místech byly začátky zdejší obce bouřlivé. Věřící považovali místní kostel za svůj (podobně tomu bylo v Jaroměři), ale poté, co jeho držení nemohli právně obhájit a museli jej vrátit římskokatolické církvi, se po provizorních řešeních pustili do vlastní stavby. Zajímavá postava té doby, bezděkovský římskokatolický farář a někdejší přítel Františka Bílka z dob časopisu Nový život, P. Sigmund Bouška, byl zdejším hnutím „čechoslováků“ rozhořčen a označoval je za „sektu“.

Listujeme kronikou a nacházíme tu fotografii z roku 1935, kdy do Machova zavítal při exkurzi fakultního spolku Husovy bohoslovecké fakulty profesorský sbor! Mezi nimi slavná jména. Bylo tu také dost návštěv biskupských i patriarších – Machov byl kdysi oblíbenou letní destinací Dr. Miroslava Nováka.

Nacházíme zápisy vedené otcem sestry Šrůtkové: třeba o uvedení do služby bratra Karla Brodského... Mezi tím byla intermezza, kdy Machov administrovali duchovní ze sousedních obcí. V šedesátých letech tu pro své působení přijala mladičká Jaruška Zahrádková-Böhmová kněžské svěcení; po ní nastoupila

Kněžské svěcení Jaroslavy Böhmové a uvedení do Machova 1964.

Dagmar Kuchtová. Jenže od půli sedmdesátých let – čili od dob normalizace – Machov už byl a zůstal administrovaný. Působil tu z Hronova Jaroslav Nepilý i jeho manželka Alena, Míla Pellyová i současná farářka Olga Líbalová. Všichni měli u Šrůtků „domovskou základnu“.

V záznamech však zdaleka nejde jen o duchovní. Opakují se tu jména lidí, kteří se vepsali do historie obce: celé čtvrt století sloužící kostelník Lecnar, regenschori Tér, předsedové rad starších Hrubý, Lecnar, Rosenberg, Šilpert, Dostál, Kujínek, Maroul, pokladník a kronikář Kubeček, Fulka, Rotter a další a další, celé rodiny, které tu s církví a pro církev žily. Nejde je všechny vyjmenovat! Prohlížíme fotografie generací a generací dětí připravených k prvnímu přijímání, k bířmování, snímky svateb, křtů, pohřbů... Machovský Husův sbor přeplněný věřícími. A to nešlo jen

o slavnosti, tady to bylo běžné. A dodnes se sbor dokáže zaplnit – třeba při vánočních, hudbou prosvícených bohoslužbách.

„Tohle je taky zdávna: na přelomu 60. a 70. let jsem byla na laickém kurzu v Praze. A tuhle – to jsme zpívali při patriarchově instalaci v roce 1981 v Mikuláši na Starém Městě... A tuhle je průvod v Třemešný k výročí Komenského narození (1992), to byla událost!“

Ano, je na co vzpomínat. Život s církví je bohatý, i když zdánlivě vypadá prostě: *„Když chodím do sboru uklízet, já si tam pak sednu a mám radost, když to všechno uklidím – a nejsem utahaná, protože já si tam jinak vodpočnu. Tam mám taky svůj domov... A tohle všechno bych ráda předala... Dorostu bylo dost (však kdysi chodilo na náboženství na čtyřicet dětí), akorát všecko je rozptýlený, jsou většinou pryč.“* Nu, nelze se divit. Na samém počátku se k církvi přihlásilo přes

šestnáct set věřících. Dneska má samotný městys necelých jedenáct set obyvatel a členů je asi na tři stovky. Ti, kdo tu mají kořeny, kdo tu vyrostli, jdou jinam. Není tu práce. Spoustu stavení udržují při životě jen chalupáři. Svým obyvatelům tento kout ovšem nikdy neskýtal snadnou obživu – ať už podhorským rolníkům a tkalcům nebo později zaměstnancům místních textílek.

To je jedna stránka zdejšího života. Sounáležitosti mezi lidmi tu snad ale neubývá. Aspoň u Šrůtků byste to nepoznali. Zastavují se tu lidé o pohřeb – dát vědět farářce i domluvit hudbu. Mají tu na starost matriku členů, gratulace jubilantům, výběr církevních příspěvků a tu kroniku... Ta ovšem není jen strnulým záznamem minulých dějů, klidných či vzrušených. V určitém ohledu je to také výzva: co na její stránky vepíše další generace?

(-INE)

z historie

Hus zapaluje svíčku, Luther drží pochodeň

Není možné mluvit o Husovi a Lutherovi, aby zároveň nezazněla otázka po vztahu české a německé reformace. Tento vztah se rozvíjel v několika rovinách, jež nejsou záležitostí pouze historiků. Již od počátků německé reformace se objevují odvolávky na reformaci českou. Nejedná se však pouze o rovinu teologickou, ale též i o reálnou podobu církevní instituce a dále o její vztah ke světské moci a dalším křesťanům, byť odlišné konfese. Vztah německého a českého církevního opravného hnutí, je mnohdy pochopen ve smyslu lineární návaznosti a s ní souvisejícím posloupným vývojem, v němž je Hus tím, kdo stojí na začátku. Pravým dokončením a skutečnou reformací je pověřen až Martin Luther.

Prvním pochopením Husova reformačního snažení včetně husitství byl pojem předreforma-

mace. Obraz Viklefa křesajícího jiskru, Husa zapalujícího svíčku a Luthera držícího pochodeň pak patří do klasického obrazného chápání. Tradičně položeným kritériem reformace je pak rozchod s římskou církví a vystavění vlastní církevní organizace, samostatnost teologické tvorby. V pojetí reformace se tak objevuje jako rozhodující vymezení se oproti římskokatolické církvi jakožto instituci s mocenským důrazem. Poslední úvahy z pera dalšího badatele potom staví do centra i intenzitu a niternost náboženského života. Podle tohoto lineárního chápání by první samostatnou reformační církví dovršující rozchod s Římem byla až Jednota bratrská a husitské hnutí by tvořilo pouhou nutnou předehru a podhoubí pro vznik Jednoty. Výsledkem by bylo tvrzení, že skutečná reformace, či právě

církevní obrodné hnutí, se zrodilo až na den přesně 31. října 1517 vystoupením Luthera. Hus a husitství je potom pouhou předehrou.

Proti této teorii lze namítnout různé argumenty. Utrakvismus si kontinuálně udržel náboženskou živost i pro prosté věřící, dokládá to produkce zpěvníků, umělecká tvorba. Především i po začátku protireformace v Čechách má utrakvismus své vlastní mučedníky. Jan Locika, Vavřinec Hanzburský z Kopečka. Martyrium je bez pravé víry nemožné. Jednota bratrská se pak snaží si uchovat své vlastní autonomní postavení. Zde je možné připomenout odpověď Jana Amose Komenského na snahy Samuele Martinia z Dražova o nutnosti sjednocení všech evangelických Čechů, zvláště pak z bývalé Jednoty, pod protestantským vyznáním. Samozřejmě, že druhým extrém-

Mistr Jan Hus a Martin Luther v dřevorytu Lucase Cranacha (1472–1553) o sto let později.

mem je odloučení Husa od následujícího husitského hnutí, které Husa poposunuje do pozice pouhého oponenta, nikoliv reformátora. Husovo učení totiž hluboce zpochybnilo legitimnost v církvi navykých forem uvažování a myšlenky, že reálná dobová podoba křesťanství je uskutečněním evangelia.

Opravu církve však nemusel vymýšlet Hus ani Luther. Zde je možná jádro celého příběhu. Příslověčně je, že nejvýstižnější formulaci „*ecclesia semper reformanda est*“, vyslovil Karl Barth na základě myšle-

nek a textů svatého Augustina. Nacházet jakoukoliv podřízenost, nadřizenost, dovršenost, pravou a autentickou reformaci či reformu nelze. Můžeme pouze rozeznávat neustálé prolamování se evangelia, které nemůžeme vlastnit, do života církve. Působení evangelia skrze texty, osoby, děje, které si nemohou klást na něj žádné vlastnické právo. A tak i církevní instituce vzniklá z reformy či reformace potřebuje opětovně sama svoji vlastní reformu a nový Boží opravný impuls, neboť z hlediska evangelia na tomto světě nutně selhává.

Neoddiskutovatelné jsou rozpory mezi Husem a Lutherem. Ponejprve v otázce kalicha, tolik důležitého pro husity. Luther od samého začátku svého vystoupení nemá zájem o kalich. Fakt, že obecnému lidu se kalich nepodává, bere nejprve jako bezvýznamnou liturgickou změnu. Postoj k přijímání změní až roku 1522. Kalich však nezavede Luther, ale Andreas Karlstadt o vánocích 1521 v době Lutherova pobytu na Wartburce. Luther posléze Karlstadta po návratu do Wittenberku vypudí, kalich pro laiky ovšem ponechá. Na Karlstadta potom navazuje Müntzer. U mnohých

osobností německé a švýcarské reformace převládalo mínění, že husitský kalich se omezil pouze na záležitost obřadní, liturgickou.

Těž Husovo a Lutherovo pojetí vztahu k Písmu je rozdílné. Hus nemá Lutherovo pojetí „pouhým Písmem“ s jeho doslovným zněním. Pro Husa je pro pochopení Písma v doslovném smyslu nutný i lidský rozum. Neupírá ani církvi možnost vykládat Písmo, poučit se z něj a tedy napravit se. Ti, kteří patří do církevní tradice pod mocí Ducha svatého, Písmo mohou vykládat náležitě. Odmítá však směšovat mocenskou pozici s otázkou učení. Písmo není jediným pramenem zjevení, je však pramenem nejvyšším.

Hus tak neučí ani zásadu „pouhým Písmem“ a oproti tomu ani zásadu nadřazenosti tradice nad Písmem. Hus pro člověka zdůrazňuje důležitost dobrých skutků, a tedy i aktivity člověka pro svou vlastní spásu.

Literatura: Amedeo Molnár, Na rozhraní věků; Ctirad V. Pospíšil, Husovská dilemata; Jiří Macek, Víra a zbožnost jagellonského věku; Zdeněk V. David, Nalezení střední cesty

JAN ROKYTA

z historie

Prosím, abyste se milovali

Prosím pány, aby se svou chudinou jednali milostivě a spravovali ji podle práva. Prosím měšťany, aby vedli obchody spravedlivě. Prosím řemeslníky, aby řádně konali své dílo a požívali jeho plody. Prosím sluhy, aby svým pánům a paním věrně sloužili, prosím mistry, aby sami řádně žijíce, správně učili své žáky, aby ti na prvním místě milovali Boha a učili se pro jeho chválu a pro prospěch obce a pro svou spásu, ale ne pro zisk nebo světský prospěch.

Prosím studenty a jiné žáky, aby

své učitele v dobrém poslouchali a následovali a aby se pilně učili pro Boží chválu a spasení své i jiných lidí... Zvláště vás, pro-

List z Kostnice – Josef Mathauser.

sím, Pražané, abyste milovali Betlém, pokud Pán Bůh dovolí, a aby v něm bylo hlásáno Boží slovo. Pro toto místo se ďábel rozhněval a popudil proti němu faráře a kanovníky, neboť spatřil, že se v tomto místě boří jeho království. Doufám v Pána Boha, že toto místo zachová podle své vůle a způsobí v něm skrze jiné větší prospěch, než učinil skrze mne slabého.

Také prosím, abyste se milovali, dobrých násilím tlačiti nedali a pravdy každému přáli...

LISTY Z KOSTNICE

Kukačka... Přesto zůstal člověkem

Jde o podivuhodné představení, v němž dcera ztvárnila svého otce v čase jeho dětství a mládí. Anna Kukuczková je jeho autorkou, vypravěčkou, ale také osobou převtělující se do různých rolí: děcka, macechy, nespoutaného mladíka, saniťáka a omývače mrtvých. S minimem prostředků a někdy skutečně i pouhou mimikou vykresluje příběh, do něhož je divák vtažen natolik, že jej překvapí, když představení končí. Pokračování pak viditelné a hmatatelné vstoupí na scénu: živý Erwin Kukuczka – pro nás již dlouhá léta farář v několika náboženských obcích Podorlicka, básník esejista a dosud(!) samizdatový vydavatel edice LOUČ. Jenže předtím osobnost procházející mnoha povoláními od počátečního hutníka, přes

herce, ošetřovatele aj., a také názorovým vývojem, který vyústil do studia teologie, křesťanské víry a duchovenské služby.

Foto: Jaroslav Hubený

Jak se psalo v upoutávce A studia Rubín na Malostranském náměstí v Praze (a někdejších divadle Orfeus, kde Kukuczka

sám za mlada vystupoval), šlo o „jeden skromný večer věnovaný jednomu skromnému člověku.“ Bylo to představení „o lásce a hledání víry, o životě a smrti, ale i o lidské krutosti a nenávisti.“ Zároveň ovšem také skvělá magisterská práce Anny Kukuczkové na HAMU. Možná také někde toto představení potkáte a vychutnáte si Annin talent, projevující se několika způsoby (mimikou, komikou, vyprávěním, pohybem, zpěvem, ale i působivými pauzami). Tento „kus“ je totiž nenáročný na výpravu – stačí mu stolek, židle - ale náročný na představitelku, nadějnou herečku Anna Kukuczkovou. Stačí však, aby někam vstoupila ona, a může se začít hrát. Třeba i pro vás.

(INE)

Díky

Díky
za hory
za stromy
za kameny
za prameny
za náprstníky
za modro a dobro
za mraky a za lijáky
za to jsem tu a ty taky

VÁCLAV ŽDÁRSKÝ
ZE SBÍRKY AKČNÍ NABÍDKA

Nová doba

Nové časy v nás budí strach.
Tak jenom pomalu
a po špičkách blížíme se
k nové době.

Budeme umět žít
v ten nový čas?
Bude to na oslavu,
nebo na provaz?
To napětí má každý v sobě.

Jestli nám ale způsobuje třas
vyhlídka na nový, jiný čas,
znamená to, že si dnes
dobře žijem.

Lid však se strachem
preventivně klepe.
Hlavu vzhůru, snažme se
a bude lépe!
Nehleďte na hrubý,
čistý příjem.

Přece v Kristu náš život má se
dít!
Tak může mi někdo vysvětlit
z čeho ten vpravdě
divný strach?

povinná dávka poezie

Předložme Ježíši seznam svých
děsů:
Takhle já, Pane můj, ten Tvůj
kříž nesu.
Nebudem házet na zeď hrách.

VLADISLAV PEK
ZE SBÍRKY KŘEHKÝ BALÍK

*V těchto dnech vyšla další sbírka
Vladislava Peka Křehký balík
v edici LOUČ.*

Pozvání na diecézní den do České Skalice

I letos chystáme pro Vás diecézní den. Ten ponese název Společné století České republiky a Církve československé husitské. Za necelý rok a půl si budeme připomínat, že naše církev má již za sebou 100 let tradice. Stejně jako letos slaví 100 let naše republika s bohatou historií, dějinnými zvraty, lidovými zvyky a také typickými literár-

ními postavami jako je Švejk, Saturnin anebo laskavá babička Boženy Němcové.

A tak přijměte pozvání do České Skalice, místa, kde Ratiborický zámek a Babiččino údolí nás často vrací do dětství a povinné četby... Dne 22. září 2018 ve Sboru Páně zdejší náboženské obce bude pro Vás přichystán bohatý program. Po slavnostních bohoslužbách se

setkáme při zahradní slavnosti a vyslechneme koncert Spirituál kvintetu. Pro děti bude připravena biblická škola, hry, kreativní dílny, loutkové divadlo. Naše královéhradecká diakonická střediska připraví výtvarné dílny pro dospělé návštěvníky. Celým dnem nás bude provázet s bratrem biskupem i babička Boženy Němcové... Diecézní dny už můžeme považovat za tradiční záležitost, kdy se rádi po roce zase mohou setkat lidé od Žamberka až po Hrádek nad Nisou.

Když jsem po loňském diecézním dni vyřizovala ještě nějaké náležitosti ohledně proběhlého koncertu Jaroslava Hutky ve Škodějově, napsal: *Budu moc rád, když si zase budu moci u Vás zahrát. Byl to silný zážitek zase narazit na komunitu lidí, kteří hledají hlubší smysl života. Takže se těším zase někdy na viděnou... srdečně Jaroslav Hutka*

A to je i takový malý vzkaz pro Vás, milé sestry a milí bratři. Těšíme se s Vámi na viděnou v náhodském vikariátu při společném setkání.

JANA PECHANCOVÁ

Mimořádný březnový týden

z dění v diecézi

V jednom týdnu měsíce března t.r. jsem absolvovala duchovní obnovu v broumovském klášteře vedenou bratrem Rudolfem Špačkem a následně vikariátní dětský den v Litomyšli. Na první pohled tyto dvě události mají málo společného, ale ne pro toho, kdo se obojího zúčastnil.

Duchovní obnova v Broumově mě až překvapivě oslovila. Také asi proto, že bylo malé obsazení (někteří se nemohli zúčastnit z důvodu onemocnění), ale asi také proto, že setkání bylo trochu jiná. Začínalo se rozvíčkou. Ale jinou, než si většina z nás pod pojmem rozvíčka před-

stavuje. Bez velkého fyzického vypětí, za tichého hudebního doprovodu, jsme si mohli uvědomit každyčkový sval a každyčkový kloubek ve svém těle. Přiznám se, že jsem se po čtvrtroční cvičení cítila velmi čile a už jsem se těšila na čtení žalmů v modlitbě se ztišením a modlitbami. Vlastní program duchovní obnovy byl na téma: „Já jsem ta cesta, pravda i život. Nikdo nepřichází k Otci, než skrze mne.“ Jan 14,6 Při dopoledním i odpoledním hodinovém duchovním zamýšlení, které vedl bratr Rudolf Špaček, jsme si mohli uvědomit, že svým vědomím jsme až příliš

venku, ale na duchovní obnově musíme obnovit vnitřek člověka – znovu se procítit ve vztahu k Bohu. Uvědomit si, že jsem dítětem, které patří Otci. Naše tělo je prostředek pro tento náš svět. Duch v nás ale pracuje prostřednictvím citu – rozprostírá se v nás, jakkoli to okolní svět přehlídá a neuznává. (Myšlenku přeci taky nevidíme, a přesto o ní nikdo nepochybuje). Boží Duch v nás pracuje bez důkazů, avšak každý oslovený cítí, že musí uvádět do svého života všechna Ježíšova doporučení – sounáležitost s Bohem.

Toto všechno jsme mohli tiše,

každý sám prožívat v čase vymezeném na osobní reflexi. Při večerním posezení zakončeném tichem a modlitbou jsme si mohli

všichni uvědomit, že víme, proč jsme spolu a že se máme rádi. A ve čtvrtek odpoledne jsme se rozjeli domů.

Nastává doba všedních dnů a já si uvědomuji, že v sobotu se v Litomyšli koná vikariátní dětský den a že jsem slíbila promluvu na úvod. Rozpomněla jsem se na dávné dětské dny v Litomyšli i na kázáníčko bratra faráře Adamce asi tak před více než dvaceti lety, kdy dětem připravil promluvu s názvem: Vy jste list Kristův. A rozhodla jsem se připravit na úvod povídání se stejným názvem: Vy jste list Kristův (2 Kor. 3,3). Po pobožnosti jsme zhlédli dětské divadlo, které připravily litomyšlské děti v divadelní hře bratra faráře V. Peka. Představení se všem velmi líbilo, podařilo se. A pak už jsme se pustili do pletení pomlázek a výroby velikonočních ozdob. I toto setkání bylo obohacující. Díky Pánu za mimořádný březnový týden.

VĚRA ŘÍHOVÁ

osobnost naší diecéze

Mít otevřeno do nebe

Jak stárnul a ubývalo sil, ohlížel se František Kuchta (*1927, +2018) za uplynulými léty s určitou starostí: Zůstanou po nás vůbec nějaké stopy? Kladl si mnoho otázek, mezi nimi ty po smyslu i kvalitě celoživotního duchovenského snažení.

Někdejší jaroměřská studentka, kterou před lety pokřtil, napsala: „Pan farář byl důležitým člověkem i v mém životě a dodnes, když na něj vzpomínám, tak ho vidím s čtveráckým úsměvem na rtech a s jiskrami v očích. Když s námi jako s dětmi pracoval, tak to nebylo (jen) proto, že nám chtěl vštípit nějaké morální hodnoty, což dospělí někdy rádi dělávají z takové nadřazené škrobené pozice, ale proto, že ho to bavilo a byl nám blízký.“ Jiná zase vydala toto svědectví: „Pro mě byl velmi důležitým duchovním i mužským vzorem v době dospívání, bez něj bych dnes zřejmě byla někdo jiný. Má velkou zásluhu na tom, že mě živo-

tem provází víra, naděje a láska.“ Někdejší broumovský mládežák při vzpomínce na přelom 60. a 70. let řekl: „Obdivoval jsem ho, jak statečně na našich »seancích« snášel naše mladické provokace a všelijaké názory.“ A kdyby se šlo do hloubky let, dalo by se zmínit, že během tří let žamberckého působení na sklonku padesátých let stačil připravit řádku mladých pro dvojce biřmování. A kdybychom sáhli k jeho vzpomínkám na zelená léta farářská, patří k nim i vánoční leknutí jeho těhotné manželky, když do tmy otevřela dveře tachovské fary: Kdo to k nám jde, takhle večer? Před dveřmi houfek chlapů s rukama za zády... Byli to cikáni, co přišli farářovi zahrát, že je na vojně naučil číst. To jsou jen letmé útržky z listování časem pozpátku.

Přes půl století byla dlouhá jeho duchovenská služba, prožitá povětšinou na periférii zájmu společnosti. Ten čas se s lidmi věru

nemazlil a v ovzduší duchamorném bylo zapotřebí statečnosti i vytrvalosti ducha. F. Kuchta nikdy neztrácel ze zřetele spo-

lečnou cestu církve, jíž zasvětil život. Z jeho podnětu vzešlo, co se pak realizovalo v tzv. Bratrské svépomoci, čili v solidaritě náboženských obcí při jejich úsilí o soběstačnost. Než byl státními

orgány v r. 1974 donucen odejít ze svého působiště v Broumově, už řádka lidí v té náboženské obci dobrovolně přispívala na provoz obce dokonce desátkem ze svých příjmů. Odejít musel, protože si nedal pokoj ani v čase normalizace a staral se o to, aby děti a mladí lidé mohli být v kontaktu s křesťanskou vírou.

Posledním působištěm mu do r. 2003 byla Jaroměř. Tady také po 60 letech od té původní svatby oslavili v roce 2011 s manželkou Dagmar diamantové výročí

a byly jim dopřány ještě čtyři společné roky, těžké už stářím a nemocemi. Vloni posledního listopadu se dožil devadesátky a mohl ji ve společnosti rodiny i známých s velkou radostí oslavit. K radostem sklonku jeho života patřila možnost zůstat

v synově rodině, která ho obklopovala a zahrnovala péčí a láskou. Mít otevřeno do Nebe/ ještě na Zemi/ o to běží“ – v trojverší básníka Miroslava Matouše je vyřčena odpověď na otázky těch, kdo ve stáří zdánlivě zůstávají stranou proudu života. (JW)

Jistě, kdyby člověk často do sebe pohleděl a poznal se, tehdy by mohl i Boha poznat a mnohé jiné věci ku prospěchu.

Česká postila

Jak se stát husitou

z řadů CČSH

Jak se vlastně může stát člověk československým husitou? Odpověď vypadá jednoznačně, ale raději se na to společně podívejme.

Dle článku 4 a 5 Ústavy CČSH se tzv. členem církve (ano, je to podivný termín, ale tak je v Ústavě psáno) stane člověk buď tím, že je do CČSH pokřtěn, a to ať z vlastní vůle, nebo coby mimino z vůle rodičů. V knize pohybu, pokud tuto na své faře máte, je napsáno, že lze do církve vstoupit narozením. To je prosím naprostý nesmysl, nicméně stále dokola kopírovaný. Druhou a jedinou další možností je přestup z jiné církve, u které CČSH uznává křest. Ten se pak neopakuje, celý přestup je záležitostí čistě administrativní a pastorační, nikoliv svátostnou. Více možností není.

Když jsme ale řekli, jak se stát československým husitou, musíme také říct, že je možné jím přestat být. Možnosti jsou

(kromě úmrtí, kde se ale nejedná o opuštění církve) v zásadě dvě. Jednou z nich, tou méně užívanou, leč přesto možnou, je vyloučení z církve. To se může dít rozhodnutím kárných výborů, nicméně je to úkon čistě administrativní – nevyklučuje takového člověka z účasti na bohoslužbách a za určitých okolností ani z jiných oblastí života církve, pouze není veden v kartotékách a nemůže se účastnit správy náboženské obce a církve vůbec. Otázkou je, zda by o to takový člověk měl zájem. Druhou možností je vlastní vystoupení z církve. To známe z praxe daleko lépe. Takový člověk buď odchází do „bez vyznání“, jakkoliv křest zůstává platný, nebo přestupuje do jiné církve. Jakýkoliv výstup se má dít ideálně písemným způsobem kvůli budoucí dohledatelnosti.

Vypadá to celé jednoduše, ale život nás učí, že vše lze zkomplikovat. Například telefonátem:

„Dobrý den, bratře faráři, škrtněte mého vnuka, on říká, že ho to nezajímá.“ Popřípadě: „...on je na studiích v Brně a asi ho to nezajímá.“ Stane se i to, že věrný a pracovitý člen rady starších prohlásí: „Toho škrtne, ten neplatí!“ Znáte to jistě mnozí... Prosím tedy, mějme matriky i kartotéky v maximálním možném pořádku, protože i tak se přes veškerou naši snahu najdou nepřesnosti, které nemáme šanci hned opravit. Pokud to necháme léta, nebo dokonce desítky let plavat, budou se pak naši nástupci více než divit. A že na kartotéce život náboženské obce nestojí? To je samozřejmě pravda. Je to jen jedna z věcí, které nám tak často obrazně i fakticky padají na hlavu, pokud jim vůbec nevěnujeme pozornost. Celkově však tyto jednotlivosti dotváří obraz naší náboženské obce, naší církve.

VLADISLAV PEK

Hospodin jest se mnou jakožto rek udatný.
Hospodin světlo mé a spasení mé, koho se budu báti?
Hospodin síla života mého, z koho bych měl mít strach?

Listy Husovy

Moje svědectví

Ptali jsme se dětí, které dochází na náboženství nebo se setkávají ve škole v kroužku nad biblickými příběhy.

Odpovědi dětí z Českého Dubu z 1.–3. třídy (i s gramatickými chybami)

Kde se cítíš v bezpečí?

Cítím se v bezpečí u celé své rodiny.

Cítím se bezpečně v kostele a s tím koho mám rád.

Doma a v mamčině náručí.

Doma a v tatínkově práci.

Ve škole.

Co se ti líbí v kostele?

V kostele se mi líbí to že je tam ticho a kolem mě je bůh.

V kostele se mi líbí to, že jsem blízko u Boha.

Co se mi nelíbí v kostele?

V kostele se mi nelíbí to, že je tam většinou zima.

Když je hodně lidí nemocných.

Co se mi líbí v kroužku Biblické příběhy?

Že si čteme.

Že jsme všichni kamarádi.

Že se toho hodně naučím a pak to opčas řeknu mámě.

Že si hrajeme.

Krásné hry neboli vše.

Všechno i viprávění.

Že furt hrajeme hry.

Že tam můžeš jít o hodině.

Co se mi nelíbí na kroužku Biblické příběhy?

Když Standa vyrušuje.

Že tam opčas někdo zlobí.

Nelíbí se mi nic.

Nic protože to tam mám ráda.

Když čteme.

Na co by ses zeptal Pána Boha?

Kdy budu mít kluka.

Jestli chodí Pán Bůh ven.

Proč mě někdy brácha zlobí a proč se mamka hádá s taťkou.

Jestli prožiju nějaké dobrodružství.

Proč nejsou samé hodné lidi na světě a proč nejsou

pandy v našich lesích nebo za domácí mazlíčky?

Jestli bude apokalypsa.

Jestli v něj někdy bude věřit víc lidí.

Proč nemůžu všechno, o co si řeknu?

Jestli existuje dračí říše?

Proč existuje rasismus?

Jestli se tam má nahoře dobře...

Odpovědi dětí z Litomyšle – David 13, Míša 15, Andrea 11, Kristýna 10, Sárka 7, Péťa 5

Kde se cítíš v bezpečí?

Doma, ve škole, s kamarády.

V kostele, doma a tam kde jsou lidé, které znám a jsou fajn.

Doma.

V kostele.

Na kroužku.

Co se ti líbí v kostele/na náboženství?

Příběhy z bible.

Hodný pán farář a super lidi v kostele, se kterými se můžu normálně v klidu popovídat.

Když si hrajeme.

Že tam malujeme.

Když je bohoslužba v kostele.

V kostele se mi líbí, jak tady jsme pohromadě a jinak se mi líbí vše.

Všechno.

Co se ti nelíbí v kostele/na náboženství?

Že jsou tvrdé lavice.

A je tam zima.

Zima v kostele a dlouhé stání při bohoslužbě, tvrdé lavice.

Na nábožku se mi nelíbí, když tady křičí malé děti.

V kostele se mi nelíbí, že tady je zima.

Nic.

Na co by ses zeptal Pána Boha?

Jestli mě má rád.

A jestli se mám změnit.

Kolik mu je?

A co má se mnou v plánu.

Jak se má.

Kolik mu je let.

Kdy budu velká?

Až budu velká, jak budu vypadat.

Až budu velká, tak by mě zajímalo jaký budu mít povolání.

Až budu velký, tak se ho zeptám.

*Anna Kukuczková v představení Kukačka – Přesto zůstal člověkem.
Foto: Miloš Potužák.*

Co se událo

Přišlo jaro, s ním jsou v naší církvi spojená vikariátní shromáždění, ale hlavně shromáždění v náboženských obcích. Letos v mnoha z nich se volila znovu rada starších a poté do rukou biskupa Pavla skládala slib před členy své obce.

Máme za sebou další tři diecézní katedry: v únoru přednášela socioložka **Jana Černoušková** na téma **Fenomén doby – stres**, jak se s ním vypořádát v osobním i profesním životě. V dubnu v rámci projektu Společné století Církve československé husitské a Československé republiky jsme

vyslechli zajímavou přednášku prof. **Ctirada V. Pospíšila**, který T. G. Masaryka přednesl poněkud v odlišném vnímání, než jsme zvyklí. Při přednášce **Masaryk iritující a fascinující** jsme přemýšleli o duchovním rozměru Masarykova boje při vzniku Československé repub-

liky. (Po prázdninách vyjde další kniha prof. C. V. Pospíšila právě na toto téma.) Stejně tak hojně navštívená byla katedra závěrem dubna s názvem **Sáhnout si do ran tohoto světa**, při které **Martin Jindra** představil svou novou knihu se stejným názvem. Tato publikace o 698 stranách pojednává o věřících Církve československé (husitské) v letech 1938–1945, kteří jako křesťané pochopili, že páchanému zlu je třeba se aktivně postavit a bránit základní lidské hodnoty.

V březnu náhodský vikariát připravil víkendové setkání dětí s názvem **Sněhová královna**. Předvelikonoční tvořivá dílna se vydařila v Litomyšli, kde se setkaly děti pardubického vikariátu. Naše účetní a finanční zpravodaje jsme pozvali ke školení sestaveného „na míru“. Řešily se konkrétní problémy v dané obci, s paní Helenou Kurkovou a sestrou Zdenkou Sedláčkovou si zúčastnění připomněli i důležité **základy účetnictví**. Také byla připravena **Konference pro kazatele, pastorační asistenty a jáhny naší diecéze**. Zde na téma **Dr. Karel Farský, prorok nebo šarlatán? a Morální dilemata současnosti** přednášel **Martina Chadima**. V březnovém postním období byla také možnost setkat se v broumovském klášteře při **duchovní obnově**, kterou na téma **Vztah mezi člověkem a Bohem** vedl **Rudolf Špaček**. Naši duchovní ve Sboru kněze Ambrože v Hradci Králové prožili **obnovu slibu jejich duchovenské služby**. V dubnu také studenti kazatelského kurzu ukončili zkouškou téma **Řády ČČSH** a otevřel se před nimi nový předmět **Věrouka**, kterou přijel přednášet **Oldřich Bezděčík**. Výstava **Víra, naděje, láska** měla od nového roku tři vernisáže, v náboženské obci v Žamberku, v Bakově nad Jizerou a v Českém Dubě.

Vikariátní shromáždění libereckého vikariátu, Jablonec nad Nisou.

Vikariátní shromáždění náhodského vikariátu, Náchod.

JP

Královéhradecká diecéze Církve československé husitské

pořádá

diecézní setkání mládeže **CHYŤ A PUSŤ**

datum: 1.–3. června 2018

místo: fara Nové Město nad Metují (Husova 402)

cena: 250 Kč

program: lezení, výlet, hry, modlitby, sdílení

přihlášky zasílejte do 25. 5. 2018 na email: klaskovaf@centrum.cz

 KRÁLOVÉHRADECKÁ DIECÉZE
Církve československé husitské

kalendárium

Některá setkání v diecézi

- 19. 5. Diecézní shromáždění, HK
- 25. 5. Noc kostelů
- 30. 5. Spiritualita Otců pouště, Prokop Remeš – diecézní katedra, HK
- 1.–3. 6. Setkání mládeže v Novém Městě nad Metují
- 6. 6. Škodějov, bohoslužby u lesní kaple Dr. Karla Farského
- 11.–13. 6. Synoda duchovních, Brno Lipová
- 23. 6. Vikariátní den pardubického vikariátu
- 5. 7. Ekumenická bohoslužba v předvečer MJH s uvedením nové publikace J. Rokyty Podoby eklesiologie v české reformaci, HK
- 16.–28. 7. Letní dětský stanový tábor bude v Trstěnici u Svitav
- 21.–28. 7. Tábor náhodského vikariátu s tématem Odyssea
- 30. 7.–8. 8. Letní tábor pardubického vikariátu
- 2.–11. 8. Putovní tábor s mládeží, Jindřichohradecko
- 22. 9. Diecézní den, Česká Skalice

Královéhradecká diecéze Církve československé husitské vás zve na

diecézní den

**CÍRKEV ČESKOSLOVENSKÁ HUSITSKÁ
A ZALOŽENÍ REPUBLIKY - společné století tradice**

sobota 22. září 2018

Sbor Páně

**Církve československé husitské
v České Skalici**

- 10.00 slavnostní bohoslužby
„biblická škola“ pro děti, hry
- 11.30 zahradní slavnost s BABIČKOU Boženy Němcové
- 13.00 loutkové divadlo Kordula – Plechové pohádky
prezentace diakonických a sociálních zařízení KH diecéze
kreativní dílny i pro dospělé
- 14.00 koncert Spirituál kvintetu
kreativní dílny pro děti
- 15.30 požehnání na cestu
- 16.00 návštěva zámku Ratibořice a Babiččina údolí

Podpořeno z Fondu rozvoje KH diecéze ČČSH. www.cshhk.cz

